

Sygn. akt III KRS 9/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Andrzej Wróbel

SSA Ewa Stefańska

w sprawie z odwołania M. W. N.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 16 listopada 2016 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w K., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2016 r., poz. 444, z udziałem A. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 maja 2017 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 16 listopada 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w K. kandydaturę asystenta sędziego A. M. oraz nie przedstawiać Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatur: radcy prawnego J. B., referendarza sądowego I. G. R., asystenta sędziego P. K., referendarza sądowego E. S. S., asystenta sędziego M. W. N. i asystenta sędziego E. W..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2016 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po omówieniu kandydatur biorących udział w konkursie stwierdził, że zgromadzone materiały są niewystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i wystąpił do Rady z wnioskiem o wyrażenie zgody na wysłuchanie kandydatów, którzy łącznie uzyskali wyróżniające i bardzo dobre oceny kwalifikacyjne oraz najlepsze opinie Kolegium Sądu Okręgowego w K., tj. J. B., A. M. i M. W. N.. Na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 listopada 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa 15 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, uwzględniła ten wniosek. W dniu 16 listopada 2016 r. zespół wysłuchał w trybie wideokonferencji zaproszone kandydatki, zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i przeprowadził naradę. Zespół nie przyjął stanowiska o rekomendacji kandydata na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w K., ponieważ żaden z kandydatów uczestniczących w postępowaniu nie otrzymał bezwzględnej większości głosów. Dwóch członków zespołu opowiedziało się za A. M., a dwóch za M. W. N..

Na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa przeprowadziła głosowanie, w trakcie którego na kandydaturę A. M. oddano 9 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” i oddano 4 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. Na pozostałe kandydatury głosowano następująco: na kandydaturę J. B. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę I. G. R. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę P. K. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę E. S. S. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę M. W. N. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw” i oddano 11 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę E. W. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”. Pozostałe kandydatury

nie uzyskały więc wymaganej bezwzględnej większości głosów. W konsekwencji Rada uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w K. przedstawi kandydaturę asystenta sędziego A. M..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniali wymagania określone w art. 61 § 1 i § 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.) w związku z art. 65 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 150 ze zm.). Podejmując przedmiotową uchwałę, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976 ze zm., zwanej dalej „ustawą o Krajowej Radzie Sądownictwa” lub „ustawą o KRS”) i uwzględniła: uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacyjne, ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminów zawodowych oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały wyjaśniła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. A. M. posiada różnorodne doświadczenie zawodowe oraz wysokie kwalifikacje, potwierdzone bardzo dobrą oceną sporządzoną przez sędziów wizytatorów. Ponadto otrzymała ocenę dobrą plus z egzaminu sędziowskiego, a także wysokie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K. i najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K.. Pozostali kandydaci również posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe, jednak nie wypełniają kryteriów wyboru łącznie w tak wysokim stopniu, jak kandydatka przedstawiona z wnioskiem o powołanie. J. B. w latach 2005-2010 była zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego, zaś od 2010 r. wykonuje zawód radcy prawnego w indywidualnej kancelarii, otrzymała celującą ocenę kwalifikacyjną. M. W. N. od 2004 r. jest zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] i otrzymała wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną. Porównując oceny powyższych kandydatek z oceną A. M., Rada nie znalazła podstaw do uznania, że jej ocena jest niższa, albowiem sędziowie

wizytatorzy stosują różne metody oceniania. Analiza tych ocen prowadziła zaś do wniosku, że ocena kwalifikacji A. M. jest równie wysoka, jak oceny uzyskane przez J. B. i M. W. N.. Biorąc pod uwagę powyższe, a także okoliczność, że A. M. w porównaniu do tych kandydatek otrzymała wyższą ocenę z egzaminu sędziowskiego, odpowiednie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K. i najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K., Rada uznała, że kandydatka ta w najwyższym stopniu wypełnia łącznie kryteria wyboru. Ponadto Rada uznała, że I. G. R., P. K., E. S. S. i E. W. posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe zdobyte w pracy na stanowisku asystenta sędziego lub referendarza sądowego, a także otrzymali bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, jednak w porównaniu z A. M. otrzymali zdecydowanie niższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K..

Rada wzięła również pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminów zawodowych. A. M. ukończyła wyższe studia prawnicze z łączną oceną bardzo dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z oceną dobrą plus. J. B. otrzymała oceny dobre na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i z egzaminu sędziowskiego. I. G. R. otrzymała ocenę bardzo dobrą na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i ocenę bardzo dobrą plus z egzaminu sędziowskiego. P. K. otrzymał ocenę dobrą plus na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i ocenę dobrą z egzaminu sędziowskiego. E. S. S. otrzymała ocenę dobrą na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i ocenę bardzo dobrą z egzaminu sędziowskiego. M. W. N. otrzymała ocenę bardzo dobrą na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i ocenę dobrą z egzaminu sędziowskiego. E. W. otrzymała ocenę dobrą plus na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i ocenę dostateczną plus z egzaminu sędziowskiego. Biorąc pod uwagę wysoką ocenę kwalifikacyjną A. M., a także uzyskane przez nią poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K., Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że złożenie egzaminu zawodowego z oceną nieco wyższą niż wybrana kandydatka, nie stanowi w ramach niniejszego postępowania

nominacyjnego czynnika wyróżniającego kandydatury I. G.-R. i E. S.-S. w stopniu mogącym wpłynąć na wynik konkursu.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła też uzyskane przez kandydatów poparcie środowiska sędziowskiego. Kolegium Sądu Okręgowego w K. zaopiniowało kandydatury: A. M. oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” (36 pkt poparcia), J. B. oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” (38 pkt poparcia), I. G. R. oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” (24 pkt poparcia), P. K. oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” (24 pkt poparcia), E. S. S. oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” (24 pkt poparcia), M. W. N. oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” (45 pkt poparcia) i E. W. oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” (23 pkt poparcia). Rada stwierdziła, że wprowadzie J. B. i M. W., N. uzyskały wyższe od A. M. opinie Kolegium Sądu Okręgowego w K., jednak otrzymały niższe od niej poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K. oraz niższe oceny z egzaminu sędziowskiego. Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K. udzieliło kandydaturze A. M. poparcia 56 głosów „za”, 14 głosów „przeciw” i 13 głosów „wstrzymujących się”. Pozostali kandydaci uzyskali następujące poparcie: J. B. 49 głosów „za”, 24 głosy „przeciw” i 7 głosów „wstrzymujących się”, I. G. R. 14 głosów „za”, 46 głosów „przeciw” i 22 głosy „wstrzymujące się”, P. K. 8 głosów „za”, 53 głosy „przeciw” i 22 głosy „wstrzymujące się”, E. S. S. 14 głosów „za”, 44 głosy „przeciw” i 24 głosy „wstrzymujące się”, M. W. N. 24 głosy „za”, 38 głosów „przeciw” i 22 głosy „wstrzymujące się” i E. W. 16 głosów „za”, 49 głosów „przeciw” i 20 głosów „wstrzymujących się”. A. M. uzyskała więc najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K..

Z uzasadnienia uchwały wynika, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury A. M. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: wysokie kwalifikacje zawodowe znajdujące potwierdzenie w sporządzonej przez sędziów wizytatorów ocenie kwalifikacyjnej i opiniach służbowych, ocena dobra plus z egzaminu sędziowskiego, a także najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K.. Natomiast pozostali kandydaci biorący udział w konkursie nie

posiadali wyższych od A. M. kwalifikacji zawodowych.

Odwołanie od powyższej uchwały złożyła M. W. N., zaskarżając ją w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w K. kandydatury asystenta sędziego A. M. oraz nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatury asystenta sędziego M. W. N.. Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1) naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP poprzez podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy i z naruszeniem zasad jednakowego dostępu do stanowisk w sferze publicznej oraz równego traktowania i niedyskryminacji poprzez dokonanie niepełnej oceny kandydatury odwołującej się, z pominięciem takich okoliczności, jak: sporządzenie oceny kwalifikacji przez trzech sędziów wizytatorów z różnych dziedzin prawa, bogate i różnorodne doświadczenie zawodowe, najwyższe poparcie udzielone przez Kolegium Sądu Okręgowego w K., aprobatą kandydatury udzieloną przez dwóch członków zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa;

2) naruszenie art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez:

- dokonanie wyboru kandydatury A. M. z powołaniem się na wybiórcze i niejednolicie zastosowane kryteria oceny, polegające na nieuprawnionym zrównaniu bardzo dobrej oceny kwalifikacji kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie, wydanej przez wizytatora do spraw karnych oraz wizytatora do spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, z uzyskaną przez odwołującą się oceną wyróżniającą od trzech sędziów wizytatorów z zakresu: prawa karnego, prawa pracy i ubezpieczeń społecznych oraz prawa cywilnego;

- niewłaściwe zastosowanie kryterium oceny związanego z posiadanym przez A. M. dorobkiem zawodowym obejmującym pracę na stanowisku referenta stażysty oraz asystenta sędziego w sądzie rejonowym w wydziałach karnym oraz pracy i ubezpieczeń społecznych, co zostało określone w uzasadnieniu uchwały jako różnorodne doświadczenie zawodowe, z pominięciem tego kryterium przy ocenie kandydatury odwołującej się, w kontekście zdobytego przez nią

doświadczenia zawodowego nie tylko w trakcie pracy na stanowisku asystenta sędziego w sądzie apelacyjnym w wydziałach karnym, cywilnym oraz pracy i ubezpieczeń społecznych, lecz także podczas aplikacji sądowej etatowej oraz przed podjęciem pracy w sądzie;

3) naruszenie art. 33 ust. 1 i ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez brak wszechstronnego i rzetelnego rozważenia materiałów sprawy oraz przekroczenie reguł swobodnej oceny kwalifikacji kandydatów, przejawiające się m.in. niewskazaniem czynników jednoznacznie wyróżniających kandydaturę A. M. w odniesieniu do kandydatury odwołującej się, która uzyskała najwyższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., posiada najdłuższy i najbardziej zróżnicowany staż pracy oraz najpełniejszą ocenę kwalifikacji przygotowaną przez sędziów wizytatorów z trzech podstawowych dziedzin prawa.

Odwołująca się wносиła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r. (SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63) Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa jest niedopuszczalna. Natomiast konieczna jest kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli zagwarantowanych w tym przypadku w art. 60 Konstytucji RP, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej. Dlatego ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie powinna obejmować kontrolę postępowania pod względem jego zgodności z prawem, a więc

powinna być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydata i w efekcie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. W związku z tym zakres kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie w takiej sprawie jest ograniczony do kontroli pod względem legalności przestrzegania procedur prawnych w aspekcie stosowania jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej. Niedopuszczalna jest natomiast merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Odwołująca się zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie art. 33 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy oraz dokonanie oceny jej kandydatury z przekroczeniem reguł swobodnej oceny kwalifikacji kandydatów, o czym miało świadczyć niedostateczne uwzględnienie takich okoliczności przemawiających na jej korzyść, jak: uzyskanie najwyższego poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w K., posiadanie najdłuższego i najbardziej zróżnicowanego stażu pracy oraz uzyskanie najpełniejszej oceny kwalifikacji przygotowanej przez sędziów wizytatorów z trzech podstawowych dziedzin prawa. Skarżąca podkreśliła fakt zdobycia przez nią doświadczenia zawodowego nie tylko w trakcie pracy na stanowisku asystenta sędziego w sądzie apelacyjnym w wydziałach karnym, cywilnym oraz pracy i ubezpieczeń społecznych, lecz także podczas aplikacji sądowej etatowej oraz przed podjęciem pracy w sądzie. W jej ocenie doświadczenie to jest dłuższe i bardziej zróżnicowane niż doświadczenie zawodowe kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie. Ponadto - według odwołującej się - Rada zastosowała wybiórcze i niejednolite kryteria oceny kandydatów, albowiem w sposób nieuprawniony zrównała bardzo dobrą ocenę kwalifikacji A. M., wydaną przez wizytatorów do spraw karnych oraz do spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, z uzyskaną przez odwołującą się oceną wyróżniającą kwalifikacji, sporządzoną przez trzech sędziów wizytatorów z zakresu: prawa karnego, prawa pracy i ubezpieczeń społecznych oraz prawa

cywilnego. Zdaniem skarżącej powyższe nieprawidłowości skutkowały naruszeniem przez Krajową Radę Sądownictwa zasad jednakowego dostępu do stanowisk w sferze publicznej oraz równego traktowania i niedyskryminacji.

Zdaniem Sądu Najwyższego powyższe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że przedmiotem sprawowanej przez sąd kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11, LEX nr 1001318; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 13/11, LEX nr 1001319; z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Ponadto, żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co jest konsekwencją obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637). Lista rekomendowanych kandydatów wyraża stanowisko zespołu, po uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, które Krajowa Rada Sądownictwa wykorzystuje wykonując na posiedzeniu

plenarnym swoje kompetencje (art. 3 ust. 1 ustawy o KRS) i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na jej wszechstronnym rozważeniu, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), przy czym stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637).

Pomimo, że wyniki głosowania Kolegium i Zgromadzenia właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczy on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 7372271). Ponadto nie ma podstaw do przyjęcia, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 166; z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294470).

W ocenie Sądu Najwyższego zaskarżona uchwała Krajowej Rady Sądownictwa została należycie umotywowana i rozstrzygnięcie nie ma cech dowolności. Z jej uzasadnienia wynika, jakie okoliczności rozważane łącznie przesądziły o wyborze A. M. jako kandydatki, która zostanie przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w K.. Zdaniem Rady pozostali kandydaci również posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe, jednak nie wypełniają kryteriów wyboru łącznie w tak wysokim stopniu, jak A. M.. Nie ma racji odwołująca się zarzucając Radzie dokonanie niepełnej oceny jej kandydatury. Podczas posiedzenia Rady członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa referują szczegółowo wszystkie kandydatury i podejmując uchwałę członkowie Rady dysponują kompletnymi danymi o poszczególnych osobach. Z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada szczegółowo analizowała

wszystkie czynniki dotyczące obu kandydatek, przy czym fakt posiadania przez odwołującą się ocen kwalifikacyjnych sporządzonych przez trzech wizytatorów nie został uznany za okoliczność decydującą, skoro był on jedynie konsekwencją pracy w różnych wydziałach sądu. Natomiast doświadczenie zawodowe A. M. nie może być uznane za mniejsze od doświadczenia posiadanego przez odwołującą się, zważywszy na fakt, że konkurs dotyczył wyłonienia kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego, więc samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533). Ponieważ odwołująca się ograniczyła się w odwołaniu do polemiki z ocenami dokonanymi w zakażonej uchwale przez Krajową Radę Sądownictwa, nie precyzując zarzutów dotyczących naruszenia zasad równości i równego dostępu do służby publicznej, wynikających z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, jej odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.